

LENINISME ELLER SOSIALIMPERIALISME

*I anledning av 100 års dagen for
den store Lenins fødsel*

(Av redaksjonen i
»Folkets Dagblad»,
tidsskriftet »Den røde fane»
og »Frigjøringshærens dagblad».)
22. april 1970

Oktober

**Leninismen er marxismen i
imperialismens og den proleta-
riske revolusjonens epoke.**

Stalin

**Sovjetunionen var den første sosialistiske
staten og Sovjetunionens Kommunistiske
Parti ble skapt av Lenin.**

**Selv om revisjonister
nå har revet til seg ledelsen
i sovjetpartiet og staten,
vil jeg råde kameratene til
å holde fast ved forvisningen
om at sovjetfolkets,
partimedlemmenes og kadrenes masser
er gode, at de ønsker revolusjon
og at det revisjonistiske herredømme
ikke vil vare lenge.**

Mao Tsetung

	Side
I. Leninismens fane er uovervinnelig	3
II. Det grunnleggende spørsmålet i leninismen er proletarietets diktatur	5
III. Khrusjtsjov-Bresjnevs renegatklikks kontrarevolusjonære statskupp	7
IV. Sosialisme i ord, imperialismen i handlinger	13
V. «Bresjnev-doktrinen» er tvers igjennom en hegemoni-doktrine	17
VI. Sovjetrevisjonistenes drøm om et veldig imperium....	21
VII. Verdens folk, foren dere og kjemp for å styrte den amerikanske imperialismen, sovjetrevisjonismen og all reaksjon	27

LENINISME ELLER SOSIALIMPERIALISME?

I anledning 100-årsdagen for den store Lenins fødsel.

(«Av redaksjonene i «Folkets Dagblad», tidsskriftet «Den røde fane» og «Frigjøringshærens Dagblad»)

I. Leninismens fane er uovervinnelig.

Den 22. april i år er det 100 år siden den store Lenin ble født.

Over hele verden minnes marxister-leninister, proletariatet og revolusjonære folk denne historisk betydningsfulle dagen med den største ærefrykt for den store Lenin.

Etter Marx' og Engels' død ble Lenin den store lederen for den internasjonale kommunistiske bevegelse og den store lærer for proletariatet og verdens undertrykte folk.

Året etter Lenins fødsel, 1871, fant Pariserkommunens oppstand sted; dette var proletariatets første forsøk på å styrte borgerskapet. I slutten av det 19. og begynnelsen av det 20. århundre, da Lenin begynte sin revolusjonære virksomhet, trådte verden inn i imperialismens og den proletariske revolusjonens epoke. I de kamper han førte mot imperialismen og mot opportunisme av alle slag, og særlig da mot revisjonismen innen Den 2. internasjonale, tok Lenin opp marxismens arv, forsvarte og utviklet den og førte den inn i en ny og høyere etappe, leninismens etappe. Eller som Stalin uttrykte dette: «*Leninismen er marxismen i imperialismens og den proletariske revolusjonens epoke*». (Merknad 1.)

Lenin analyserte imperialismens motsigelser, gjorde rede for den lov som styrer den, løste en rekke viktige spørsmål vedrørende den proletariske revolusjon i imperialismens epoke og avgjorde spørsmålet om at sosialismen «*kommer til å seire først i ett eller flere land*». (Merknad 2.) Han gjorde rede for tesen at proletariatet må ta ledelsen i den borgerlig-demokratiske revolusjon og ledet i 1905 det russiske proletariat i gjennomføringen av en generalprøve på revolusjonen. Under hans ledelse gjennomførte den store sosialistiske Oktoberrevolusjonen overgangen fra kapitalismens

gamle verden til sosialismens nye verden og innledet en ny epoke av menneskehetens historie.

Lenin gjorde en overordentlig stor teoretisk og praktisk innsats for den proletariske revolusjonens sak.

Etter Lenins død tok Stalin arven opp etter leninismens sak og forsvarte den i sine kamper mot klassefiendene i og utenfor landet og mot høyre- og «venstre»-opportunistene i partiet. Han ledet sovjetfolkets fortsatte frammarsj langs den sosialistiske vei og fram til store seirer. Under den annen verdenskrig ble sovjet-folket under Stalins kommando den hovedkraften som overvant den fascistiske aggresjon, og de gjorde en storslagen innsats, som for evig tid vil leve videre i menneskehetens historie.

Vi kinesiske kommunister og det kinesiske folk vil aldri glemme at det var nettopp i leninismen vi fant vår vei til frigjøring. Kamerat Mao Tsetung sier: *Oktoberrevolusjonens salver brakte oss marxismen-leninismen*. «De [det kinesiske folk — o.a.] fant marxismen-leninismen, den almengyldig anvendebare sannheten, og Kina tok til å forandre utseende.» (Merknad 3.) Han peker på at *«det kinesiske folk har alltid sett på den kinesiske revolusjon, som en fortsettelse av den store sosialistiske Oktoberrevolusjon»*. (Merknad 4.)

Kamerat Mao Tsetung gjorde bruk av marxismen-leninismen, løste på skapende vis den kinesiske revolusjons grunnleggende problemer og ledet det kinesiske folk i å føre de langvarigste, voldsomste, mest strevsomme og kompliserte revolusjonære kamper og revolusjonære kriger som den internasjonale proletariske revolusjonens historie kjenner, og fram til seier i folkerevolusjonen i Kina, dette store landet i Øst. Dette var den største seier for den internasjonale proletariske revolusjon siden Oktoberrevolusjonen.

Vi lever nå i en ny stor epoke av verdensrevolusjonen. Siden Lenins tid har det skjedd endringer i den internasjonale situasjon som har rystet jorden. Slik verdenshistorien som helhet har utviklet seg, har den bevist at Lenins revolusjonære lære er riktig og at leninismens fane er uovervinnelig.

Men historien utvikler seg i svingninger og buktninger. På samme måte som Bernstein-Kautsky-revisjonismen oppsto etter

Engels' død, slik oppsto Khrusjtsjov-Bresjnevrevisjonismen etter Stalins død.

Da Khrusjtsjov hadde sittet ved makten i elleve år, oppsto det en splittelse i revisjonistklikken, Khrusjtsjov ble skjøvet til side og Bresjnev overtok. Det er nå gått fem år siden Bresjnev overtok makten. Og nå er det Bresjnev som står i spissen for «minnehøytidelighetene» i Sovjetunionen i anledning 100-årsdagen for Lenins fødsel.

Lenin sa en gang: *«Det har alltid vært slik i historien at etter at revolusjonære ledere, som var populære blant de undertrykte klassene, var døde, har deres fiender forsøkt å utnytte deres navn til å føre de undertrykte klassene bak lyset».* (Merknad 5.)

Det er nettopp det renegaten Bresjnev og hans sleng nå gjør med den store Lenin. I sine såkalte teser i anledning 100-årsdagen for Vladimir Iljitsj fødsel, er de frekke nok til å skape et vrengebilde av den store Lenin, proletariatets lærer, og framstille sitt revisjonistiske skrot som leninisme. De gir seg skinn av at de «minnes» Lenin, men i virkeligheten utnytter de Lenins navn til å tvinge igjennom sin sosialimperialisme, sosialfascisme og sosialmilitarisme. Dette er en uforskammet fornærmelse mot Lenin!

I dag består våre kampoppgaver i en grundig avsløring av de sovjetrevisjonistiske renegatenes forræderi mot leninismen, i å avdekke den sovjetrevisjonistiske sosialimperialismens klassenatur, påpeke den historiske lov at sosialimperialismen i likhet med den kapitalistiske imperialismen uunngåelig går sin undergang i møte, og ytterligere fremme den store kamp som verdens folk fører mot den amerikanske imperialismen, sovjetrevisjonismen og all reaksjon. Heri ligger den kolossale betydningen av at vi minnes 100-årsdagen for den store Lenins fødsel.

II. Det grunnleggende spørsmålet i leninismen er proletariatets diktatur.

I de kamper han førte mot opportuniste og revisjonisme pekte Lenin gang på gang på at det grunnleggende spørsmålet i den proletariske revolusjon er å bruke vold for å erobre den politiske makt,

knuse det borgerlige statsapparat og opprette proletarietets diktatur.

Han sa: *«Denne [den borgerlige stat — o.a.] kan ikke bli avløst av den proletariske stat (proletariatets diktatur) gjennom 'bortdøen', men som alminnelig regel bare gjennom en voldelig revolusjon»*. (Merknad 6.)

Han føyde til at Marx' teori om proletarietets diktatur *«henger uløselig sammen med hele hans lære om proletarietets revolusjonære rolle i historien. Fullendingen av denne rollen er det proletariske diktatur»*. (Merknad 7.)

Seieren for Oktoberrevolusjonen, som ble ledet av Lenin, var en seier for den marxistiske teori om den proletariske revolusjon og proletarietets diktatur. Oktoberrevolusjonens vei er den vei proletarietet må gå for å vinne fram til proletarietets diktatur gjennom voldelig revolusjon.

I tida for Oktoberrevolusjonen sammenfattet Lenin den nye revolusjonære praksis og videreutviklet den marxistiske teori om proletarietets diktatur. Han pekte på at den sosialistiske revolusjon dekker *«en hel epoke med intensifiserte klassekonflikter»* (merknad 8), og at *«Så lenge denne epoken ikke er avsluttet, beholder utbytterne uunngåelig håpet om en restaurasjon, og dette håpet forvandler seg til forsøk på restaurasjon»*. (Merknad 9.) Han hevdet derfor at proletarietets diktatur *«er nødvendig ikke bare for proletariet som har styrtet borgerskapet, men også for hele den historiske periode som skiller kapitalismen fra det 'klasseløse samfunn', fra kommunismen»*. (Merknad 10.)

Når vi i dag minnes 100-årsdagen for Lenins fødsel er det av livsviktig betydning at vi pånytt studerer disse glimrende tanker hos Lenin.

Det er en kjent sak at det er nettopp i dette grunnleggende spørsmålet om den proletariske revolusjon og proletariske diktatur at den sovjetrevisjonistiske renegatklikken har forrådt leninismen og Oktoberrevolusjonen.

Allerede for lang tid tilbake, da Khrusjtsjon begynte å legge sine revisjonistiske trekk for dagen, pekte kamerat Mao Tsetung inntrengende på: *«Jeg mener at det fins to 'sverd': det ene er*

Lenin og det andre er Stalin. Russerne har nå kastet fra seg sverdet Stalin.» «Har noen ledere i Sovjetunionen også til en viss grad kastet fra seg sverdet Lenin? Slik jeg ser det, er det blitt kastet vekke i betydelig grad. Er oktoberrevolusjonen framleis gyldig? Kan den framleis stå som eksempel for andre land? I Khrusjtsjovs beretning på SUKPs 20. kongress heter det at det er mulig å erobre den politiske makt ad parlamentarisk vei, dvs. at det ikke lenger er nødvendig for alle land å lære av Oktoberrevolusjonen. Når denne døra er blitt åpnet, har man stort sett gått bort fra leninismen». (Merknad 11.)

III. Khrusjtsjov-Bresjnevs renegatklikks kontra-revolusjonære statskupp.

Hvordan var det mulig at en gjenoppretting av kapitalismen kunne finne sted i Sovjetunionen, verdens først sosialistiske stat, og hvordan var det mulig for Sovjetunionen å bli sosialimperialistisk? Hvis vi gransker dette spørsmålet ut fra marxismen-leninismens standpunkt, og ganske spesielt på bakgrunn av kamerat Mao Tsetungs teori om at revolusjonen fortsetter under proletariatets diktatur, vil vi forstå at dette stort sett var et resultat av klassekampen i Sovjetunionen, et resultat av at en liten håndfull partifolk som satt i maktstillinger og gikk den kapitalistiske vei der, hadde revet til seg ledelsen i partiet og regjeringen, eller med andre ord resultatet av at sovjetborgerskapet hadde revet til seg den politiske makt fra proletariatet. På samme tid var det et resultat av den «fredelige revolusjonens» politikk, som verdensimperialismen, i et forsøk på å avverge sin egen undergang, med den sovjetrevisjonistiske renegatklinikkens hjelp har fått pådyttet Sovjetunionen.

Kamerat Mao Tsetung peker på at: «*Det sosialistiske samfunn strekker seg over en meget lang historisk periode. I sosialismens historiske periode fins det framleis klasser, klassemotsettelser og klassekamp, det pågår en kamp mellom den sosialistiske vei og den kapitalistiske vei, og det foreligger en fare for kapitalistisk gjenoppretting.*» (Merknad 12.)

I det sosialistiske samfunn er det framleis spørsmålet om den

politiske makt som står i sentrum for klassekampen. Kamerat Mao Tsetung peker på: *«De representanter for borgerskapet har sneket seg inn i partiet, regjeringen, hæren og forskjellige områder av kulturen, er en flokk kontrarevolusjonære revisjonister. Når forholdene er blitt modne, vil de erobre den politiske makt og forvandle proletariatets diktatur til et borgerskapets diktatur».* (Merknad 13.)

I Sovjetunionen eksisterer det fortsatt klasser og klassekamp lenge etter Oktoberrevolusjonen, trass i at borgerskapet var blitt styrtet. Stalin rensket ut en ganske stor bande kontrarevolusjonære representanter for borgerskapet som hadde sneket seg inn i partiet — Trotski, Sinovjev, Kamenjev, Radek, Bukharin, Rykov og andre av samme slag. Dette viste at det hele tida hadde foreligget en fare for en gjenoppretting av kapitalismen.

Fordi Sovjetunionen var det proletariske diktaturets første stat, manglet den erfaringer i å forankre dette diktaturet og forhindre en gjenoppretting av kapitalismen. Det var under slike omstendigheter Khrusjtsjov, denne person som satt i maktstilling og gikk den kapitalistiske vei og som hadde sneket seg inn i partiet, etter Stalins død i sin «hemmelige beretning» trådte fram med et overrumplingsangrep, som på ondsinnet vis bakvasket Stalin og som med all slags sveikefulle manøvrer tilrev seg parti- og regjeringsmakten i Sovjetunionen. Dette var et kontrarevolusjonært statskupp, som forvandlet proletariatets diktatur til borgerskapets diktatur, og som avskaffet sosialismen og gjenopprettet kapitalismen.

Bresjnev var Khrusjtsjovs medskyldige i det kontrarevolusjonære statskuppet og inntok seinere hans plass. Bresjnevs maktovertagelse er i alt vesentlig en fortsettelse av Khrusjtsjovs kontrarevolusjonære statskupp. Bresjnev er Khrusjtsjov nr. 2.

Kamerat Mao Tsetung peker på *«at revisjonismen er kommet til makten betyr at borgerskapet er kommet til makten».* (Merknad 14.) *«Sovjetunionen er i dag underlagt borgerskapets diktatur, et storborgerskapets diktatur, et diktatur av den tyske fascistiske typen, et diktatur av Hitler-typen».* (Merknad 15.)

Denne glimrende tesen av kamerat Tsetung avdekker på det

skarpeste den sovjetrevisjonistiske sosialimperialismens klasseinnhold og sosiale røtter og dens fascistiske vesen.

Etter at den sovjetrevisjonistiske renegatklikken rev til seg parti- og regjeringsmakten i Sovjetunionen, har sovjetborgerskapets privilegerte lag i høy grad styrket sin politiske og økonomiske makt og har inntatt herskerposisjonen innen partiet, regjeringen og hæren, samt på det økonomiske og kulturelle område. Og ut av dette lag er det oppstått en byråkratisk monopolkapitalistkasse, dvs. et storborgerskap av en ny type, som behersker hele statsapparatet og alle rikdommene i samfunnet.

Denne byråkratiske monopolkapitalistklassen av den nye typen har utnyttet statsmakten under sin kontroll til å forvandle sosialistiske eiendomsforhold til eiendomsforhold for de som går den kapitalistiske vei og til å forvandle den sosialistiske økonomi til en kapitalistisk økonomi og en statsmonopolitisk kapitalistisk økonomi. I «statens» navn utplyndrer den samvittighetsløst statens midler og underslår etter eget forgodtbefinnende og på alle mulige måter fruktene av sovjetfolkets arbeid. Denne klassen velter seg i luksus og utsvevelser og farer hensynsløst fram mot folket.

Denne byråkratiske monopolkapitalistklasse av den nye typen er et borgerskap som har forvandlet *håpet på restaurasjon til forsøk på restaurasjon*. Den har undertrykket Oktoberrevolusjonens heltemodige sønner og døtre, den hersker over Sovejetunionens folk av forskjellige nasjonaliteter og har opprettet sitt eget lille kontrarevolusjonære tsaristiske hoff. Derfor er den ytterst reaksjonær og nærer et dødlig hat til og frykt for folket.

I likhet med alle andre reaksjonære og dekadente klasser er også denne byråkratiske monopolkapitalistklassen av den nye typen befengt med indre motsigelser. I sine desperate anstrengelser for å beholde makten som de har revet til seg, arbeider de som tilhører denne klassen hand i hand med hverandre, samtidig som de også intrigerer og kjemper mot hverandre. Jo større vansker de kommer i, desto villere blir stridene, både den åpne og den fordekte striden.

For å presse ut mest mulig profitt og for å bevare sitt reaksjo-

nære styre utbytter og undertrykker denne byråkratiske monopolkapitalistklassen av den nye typen ikke bare folket i sitt eget land, den engasjerer seg også nødvendigvis i en rabiatt ekspansjons- og aggresjonsvirksomhet, går i kompani med verdensimperialismen for å gjenoppdele verden og føre den ondeste sosialimperialistiske politikk.

Det er denne byråkratiske monopolkapitalistklassen av den nye typen som danner det klassemessige grunnlaget for den sovjetrevisjonistiske sosialimperialismen. For tida heter denne klassens hovedrepresentant Bresjnev. Han har gått voldsomt inn for og utviklet Khrusjtsjov-revisjonismen og fullender den evolusjonen fra kapitalistisk gjennoppretting til sosialimperialisme, som allerede hadde begynt da Khrusjtsjov satt ved makten.

Etter at Bresjnev overtok makten, har han presset igjennom det såkalte nye økonomiske systemet over hele linjen og har innført det kapitalistiske profittprinsippet i lovlige former, slik at de byråkratiske monopolistenes oligarki nå i enda sterkere grad kan utbytte det arbeidende folk. Han og hans sleng utskriver skyhøye skatter uten å ta noe som helst hensyn til hvordan folket lever, han følger Hitlers politikk med «kanoner i stedet for smør» og framskynder nasjonaløkonomiens militarisering for å tilfredsstille sosialimperialismens behov for opprustning og krigsforberedelser.

Den sovjetrevisjonistiske renegatklikkens villfarne opptreden har påført de samfunnsmessige produktivkreftene umåtelig skade og har fått alvorlige følger: tilbakegang i industrien, forverrede forhold i landbruket, nedgang i kvegbestanden, inflasjon, mangel på forsyninger, usedvanlig knapp tilgang på varer til statsmarkedene og økende utarming av det arbeidende folk. De sovjetrevisjonistiske renegatene har ikke bare sløst bort store mengder av den rikdom sovjetfolket med hardt arbeid har akkumulert gjennom årtier, men har også ydmykt søkt om lån fra Vest-Tyskland, det land som ble beseiret i den annen verdenskrig, og de selger tilmed fra seg landets naturforekomster og lar den japanske monopolkapital slippe til i Sibir. Sovjetunionens økonomi befinner seg allerede i en uløselig krises grep. Som sovjet-

folkets venner er vi, det kinesiske folk, sammen med verdens folk, ytterst forbitret på de sovjetrevisjonistiske renegatene, som har påført leninismens hjemland så mye skade og skam; vi føler dyp sympati for sovjerfolkets brede masser, som utsettes for kolossale lidelser som følge av at det kapitalistiske system gjenopprettes over hele linjen.

Den sovjetrevisjonistiske renegatklikken har en gang uttalt at proletariatets diktatur har «oppført å være uunnværlig i Sovjetunionen» og at Sovjetunionen «er .. blitt en hele folkets stat». (Merknad 16.) Men nå slår de seg sjøl på kjeften og påstår at «hele folkets stat fortsetter det proletariske diktaturets sak» (merknad 17) og at «hele folkets stat» og «det proletariske diktaturets stat» er «av en og samme type». (Merknad 18.) De lager også stort oppstyr om å «styrke partiets ledelse», «styrke disiplinen», «styrke sentralismen» osv. «En hele folkets stat» og samtidig et «proletarisk diktatur» — deres eneste formål med å blande sammen disse to diametralt motsatte begrepene er å føre massene bak lyset og kamuflere storborgerskapets diktatur. Med «partiets ledelse» mener de i virkeligheten at den lille håndfull sosialfascistiske oligarker skal utøve politisk kontroll over partimedlemmenes og folkets brede masser. Med «disiplin» mener de undertrykkelse av alle som er misfornøyd med deres styre. Og med «sentralisme» mener de ytterligere sentralisering av den politiske, økonomiske og militære makt i hendene på deres bande. Kort sagt, de slår opp alle disse uthengsskiltene med sikte på å styrke sitt fascistiske diktatur og treffe forberedelser til aggresjonskriger.

Den sovjetrevisjonistiske renegatklikken er hjemsoekt av vansker både hjemme og ute og tar mer og mer åpenlyst sin tilflukt til kontrarevolusjonær vold for å støtte opp om sitt reaksjonære styre, som er et forræderi mot Lenin og Oktoberrevolusjonen. I dag løper spesialagenter og spioner amok i Sovjetunionen, og det utstedes massevis av reaksjonære lover og forordninger. Revolusjonen er en forbrytelse, og overalt kastes folk i fengsel på grunnlag av falske anklager, kontrarevolusjon er en fortjenstfull handling, og renegater lykkønsker hverandre med sine forfremmelser. Store mengder revolusjonære og uskyldige mennesker er

satt i konsentrasjonsleir og plassert i «sinnsykeanstalter». Den sovjetrevisjonistiske klikken sender tilmed ut tanks og panservogner, som på brutalt vis undertrykker folkets motstand.

Lenin har pekt på at *«intet sted i verden foregår en slik undertrykkelse av flertallet av landets befolkning som i Russland»* og andre nasjonaliteter enn russerne ble betraktet *«som inorodtsi (utlendinger)»*. (Merknad 19.) Den nasjonale undertrykkelsen har *«forvandlet de nasjonaliteter som ikke har noen rettigheter, til store reservoarer av voldsomt hat til monarkene»*. (Merknad 20.) De sovjetrevisjonistiske nye tsarene har nå gjennomført de gamle tsarenes undertrykkelsespolitikk, grepet til slike grusomme tiltak som diskriminering, tvungen forflytning av folk, oppsplitting og fengsling for å undertrykke og forfølge de nasjonale minoritetene, de har igjen gjort Sovjetunionen til *«et fengsel for nasjoner»*. (Merknad 21.)

På hele det ideologiske område utøver den sovjetrevisjonistiske renegatklikken et utstrakt borgerlig diktatur. På hensynsløst vis under trykker den og gjør det av med proletarietets sosialistiske ideologi og kultur, samtidig som den åpner sluseportene for den råtne borgerlige ideologi og kultur. Den forkynner høy-røstet militarisme, nasjonalsjåvinisme og rasisme, og den gjør litteraturen og kunsten til redskaper for å tvinge igjennom sosial-imperialisme.

Lenin fordømte det tsaristiske systemets dystre styre og pekte på at politityranniet, den brutale forfølgelsen og demoraliseringen hadde fått et slikt omfang at *«selv steinene skriker!»* (Merknad 22.) En kan meget vel sammenlikne den sovjetrevisjonistiske renegatklikkens styre med det tsarsystemet som Lenin hudflettet.

Da Khrusjtsjov-Bresjnevs renegatklikk gjennomførte det kontrarevolusjonære statskuppet, spilte det en rolle som ingen imperialist eller reaksjonær var i stand til å spille. Stalin uttrykker dette slik at *«den letteste måte å innta en festning på er innenfra»*. (Merknad 23.) Sosialismens festning som har holdt stand mot 14 nasjoners væpnede intervensjon, mot hvitegardistenes opprør, mot angrep fra millioner av Hitlers soldater og mot imperialistisk

sabotasje, undergravningsvirksomhet, blokade og innringning av alle slag, er til slutt blitt inntatt innenfra av denne lille håndfull renegater. Khrusjtsjov-Bresjnev-klikken er de største renegatene i den internasjonale kommunistiske bevegelsens historie. De er forbrytere som historien har reist tiltale mot for deres uhyrlige forbrytelser.

IV. Sosialisme i ord, imperialismen i handlinger.

Lenin fordømte renegatene i Den 2. internasjonale for deres «*sosialisme i ord, imperialismen i handlinger, opportunismens overvokning i imperialismen*». (Merknad 24.)

Også den sovjetrevisjonistiske renegatklikken har vokst over fra revisjonisme til sosialimperialisme. Forskjellen ligger i at slike sosialimperialister i Den 2. internasjonale som Kautsky ikke hadde statsmakten i sine hender; de tjente bare sine egne lands imperialister for å gjøre seg fortjent til noen små smuler av de kjempeprofitter som andre lands folk ble plyndret for. Men de sovjetrevisjonistiske sosialimperialistene har utnyttet den statsmakt de har revet til seg til å drive direkte utplyndring og slavebinding av folket i andre land.

Den historiske lærdommen av dette er: når en revisjonistkikk først har revet til seg den politiske makt, vil en sosialistisk stat enten bli forvandlet til en sosialimperialistisk stat, slik tilfellet er med Sovjetunionen, eller til et lydrike eller en koloni, slik tilfellet er med Tsjekkoslovakia og Folkerepublikken Mongolia. Nå kan en tydelig se at den vesentligste virkningen av at Khrusjtsjov-Bresjnevs renegatkikk er kommet til makten, er at den sosialistiske stat, som ble skapt av Lenin og Stalin, forvandles til en sosialimperialistisk overherremakt.

Den sovjetrevisjonistiske renegatklikken taler munnrappt om leninisme, sosialisme og proletarisk internasjonalisme, men den opptrer på en tvers igjennom imperialistisk måte.

Den taler munnrappt om å praktisere «internasjonalisme» overfor sine såkalte broderland, men i virkeligheten påtvinger den en rekke østuropeiske land og Folkerepublikken Mongolia den ene lenken etter den andre, som f.eks. «Warszawa-paktorganisa-

sjonen» og «Rådet for gjensidig økonomisk hjelp», og stenger dem dermed inne i sitt piggrådsmgjerdede «sosialistiske fellesskap» og får fri adgang til å utplyndre dem. Den utnytter sin stilling som overherre til å tvinge sin «internasjonale arbeidsfordeling», «spesialisering av produksjonen» og «økonomiske integrering», for på dette vis å tvinge disse land til å tilpasse sin nasjonaløkonomi til sovjetrevisjonistenes behov, slik at de forvandles til sovjetrevisjonistenes markeder, til fabrikker som arbeider som underleverandører, til frukthager, kjøkkenhager og gårdsbruk, alt med sikte på å kunne drive en opprørende overøkonomisk utbytting.

Den har tatt i bruk de mest despotiske og ondsinnede metoder for å føre streng kontroll med disse land, den har stasjonert massive thoppestyrker der og har tilmed sendt hundretusener av soldater for å trampe Tsjekkoslovakia ned i støvet og med bajonettens hjelp innsette et marionettregime der. I likhet med de gamle tsarene, som Lenin fordømte, bygger denne renegatbanden sine forbindelser med sine naboland utelukkende på «privilegienenes herremannsprinsipp». (Merknad 25.)

Den sovjetrevisjonistiske renegatklikken taler munnrappt om sin «hjelp» til land i Asia, Afrika og Latin-Amerika, mens den i virkeligheten under denne «hjelpens» maske gjør sterke forsøk på å innlemme en rekke av disse land i sin innflytelses-sfære i konkurranse med den amerikanske imperialismen om den mellomliggende sonen. Gjennom eksport av krigsmateriell og kapital og ved hjelp av en ulikeverdig handel utplyndrer sovjetrevisjonismen disse land for deres naturrikdommer, blander seg inn i deres indre anliggender og ser seg om etter muligheter for å grafse til seg militærbaser.

Lenin pekte på at: «Til de tallrike 'gamle' motiver for kolonipolitikken føyer finanskapitalen kampen om råstoffkildene, om kapitaleksport, om 'innflytelsessfærer' . . . om det økonomiske om-råde i det hele tatt». (Merknad 26.) Den sovjetrevisjonistiske sosialimperialismen følger nøyaktig den samme bane som den kapitalistiske imperialismen.

Den sovjetrevisjonistiske renegatklikken taler munnrappt om

sin «fulle støtte» til de revolusjonære kampene i andre land, men i virkeligheten samarbeider den med alle de mest reaksjonære kref-
tene i verden for å undergrave de revolusjonære kampene som
føres av forskjellige folk. Den rakker voldsomt ned på de revolu-
sjonære massene i de kapitalistiske land og kaller dem «ekstre-
mister» og «mobb», og den prøver å splitte og oppløse folke-
bevegelsene der. Den har forsynt de reaksjonære i Indonesia,
India og andre land med penger og kanoner og på dette vis hjul-
pet dem med å foranstalte blodbad på revolusjonære, og den
intrigerer natt og dag for å slukke flammene i folkets væpnede
kamper i Asia, Afrika og Latin-Amerika og undertrykke de
nasjonale frigjøringsbevegelsene. På samme måte som den ameri-
kanske imperialismen opptrer også den som verdensgendarm.

Den sovjetrevisjonistiske renegatklikken taler munnrap om
at den er for «kampen mot imperialismen» og kommer nå og
da med noen få fraser som fordømmer De forente stater, men
i virkeligheten er sovjetrevisjonismen og den amerikanske imperi-
alismen begge to de største imperialistiske makter, som forgjeves
forsøker å herske over verden. Sovjetrevisjonistenes såkalte opposi-
sjon mot De forente stater har overhodet ingenting til felles med
de kamper som folket i forskjellige land fører mot den amerikan-
ske imperialismen. For å kunne gjenopplede verden mellom seg,
slåss og samarbeider sovjetrevisjonismen og den amerikanske
imperialismen på samme tid. Det sovjetrevisjonismen har fore-
tatt seg i en rekke viktige spørsmål, som f.eks. i spørsmålene om
Tyskland, Midt-Østen, Sørøst-Asia, Japan og om kjernefysiske
våpen, er bevis på de forbrytelser den gjør seg skyldig i med
sin konkurranse og sitt samarbeid med den amerikanske imperi-
alismen. De driver begge to imperialistisk maktpolitikk som går
ut over folkets interesser i alle land. Alle de kompromisser som kan
komme i stand mellom sovjetrevisjonismen og den amerikanske
imperialismen er bare midlertidige overenskomster mellom gang-
stere.

Lenin har pekt på at: *«Vår tids militarisme er et resultat av
kapitalismen»*. (Merknad 27.) Kriger i vår tid *«oppstår som
følge av selve imperialismens natur»*. (Merknad 28.)

Siden Bresjnev kom til makten, har den sovjetrevisjonistiske renegatklikken sklidd lenger og lenger ned på militarismens vei. Den har overtatt Khrusjtsjovs militærstrategiske prinsipper for kjernefysisk utpressing og har energisk utviklet kjernefysiske rakettvåpen, samtidig som den har fordoblet sin innsats for å utvide den konvensjonelle opprustningen, den forsterker i utstrakt grad sine bakkestridskrefter, sine flåte- og flystyrker, og over hele verden har den gjennomført den imperialistiske «kanonbåtpolitikken».

I spørsmålet om krig gikk Khrusjtsjov tidligere på hyklerisk vis inn for en verden «uten våpen, uten væpnede styrker og uten kriger» for å dekke over at det i virkeligheten ble drevet med opprustning og krigsforberedelser. I dag har Bresjnev og kompani til en viss grad forandret tone. De har satt alle krefter inn for å hisse til krigsfanatisme, de hyler opp om at den nåværende internasjonale situasjon er «svanger med faren for en ny verdenskrig» (merknad 29) og de truer brautende med å «komme motstanderen i forkjøpet» og skryter av at deres «strategiske rakettvåpen» er i stand til å «ødelegge ethvert mål på et hvilket som helst sted». Merknad 30.) De har i enda vanvittigere omfang økt militærutgiftene, de forsterker sin mobilisering og sine forberedelser til aggresjonskriger og intrigerer for å utløse en lynkrig av Hitler-typen.

Den sovjetrevisjonistiske renegatklikken okkuperte Tsjekkoslovakia med et overrumpingsangrep, den har krenket slike kinesiske territorier som Chenpao-øya og Tiehliekti-området og kommet med kjernefysiske trusler mot landet vårt. Alt dette avslører i fullt monn den sovjetrevisjonistiske sosialimperialismens aggressive og farlig eventyrlystne natur. På samme måte som de amerikanske imperialistene er også en håndfull av den sovjetrevisjonistiske sosialimperialismens oligarker blitt nye erkeforbrytere som treffer forberedelser til å begynne en verdenskrig.

V. «Bresjnev-doktrinen» er tvers igjennom en hegemonidoktrine

For å kunne drive på med sin sosialimperialistiske ekspansjons- og aggresjonspolitikk har Bresjnevs renegatklikk utviklet Khrusjtsjov-revisjonismen og klekket ut en samling fascistiske «teorier», som går under navnet «Bresjnev-doktrinen».

La oss nå se litt på hva slags stoff denne «Bresjnev-doktrinen» er lagd av.

For det første av teorien om «begrenset suverenitet». Bresjnev og kompani sier at trygging av deres såkalte sosialismes interesser betyr å trygge den «øverste suverenitet». (Merknad 31.) De erklærer åpent at sovjetrevisjonismen har rett til å bestemme over et annet lands skjebne «innbefattet skjebnen for dets suverenitet». (Merknad 32.)

Hva slags «sosialismens interesser»? Det er dere som har omstyrtet det sosialistiske system i Sovjetunionen og drevet igjenom deres revisjonistiske linje med å gjenopprette kapitalismen i en rekke østeuropeiske land og Folkerepublikken Mongolia. Det dere kaller «sosialismens interesser» er i virkeligheten den den sovjetrevisjonistiske sosialimperialismens interesser, kolonialismens interesser. Dere har påtvunget folket i andre land deres egen allerhøyeste «øverste suverenitet», og det betyr at andre lands suverenitet er «begrenset», mens deres egen makt til å herske over andre uand er «ubegrenset». Dere har med andre ord rett til å gi ordre til andre land, mens de på sin side ikke har noen rett til å opponere mot dere; dere har rett til å herje i andre land, mens de ikke har noen rett til å gjøre motstand mot dere. En gang i tida fablet Hitler om «retten til å herske» (merknad 33). Dulles og hans sleng forkynte også at begrepet «nasjonal suverenitet er blitt avlegs» (merknad 34), og at den «enkelte stats suverenitet» måtte vike plassen for «felles suverenitet». (Merknad 35.) Dermed står det klart at Bresjnevs teori om «begrenset suverenitet» ikke er noe annet enn en gjenklang av imperialistisk fabulering.

For det andre av teorien om «internasjonalt diktatur». Bresjnev og kompani påstår at de har rett til å «yte militær

hjelp til et broderland for å avverge truselen mot det sosialistiske system». (Merknad 36.) De erklærer: «Lenin forutså» at den historiske utvikling ville «forvandle proletarietets diktatur fra å være et nasjonalt diktatur til å bli et internasjonalt diktatur, med evnen til å øve avgjørende innflytelse på hele verdenspolitikken.» (Merknad 37.)

Denne renegatflokk har forvrengt Lenins ideer fullstendig. I sin artikkel «Foreløpig utkast til teser om det nasjonale spørsmålet» skrev Lenin om å «forvandle proletarietets diktatur fra å være et nasjonalt (dvs. som bare besto i ett land og som ikke hadde evnen til å bestemme verdenspolitikken) til et internasjonalt diktatur (dvs. et proletarisk diktatur som utøves i minst flere fremskredne land og som har evnen til å øve avgjørende innflytelse på hele verdenspolitikken)». Merknad 38.) Det Lenin mente med dette var å forsvare den proletariske internasjonalisme og drive propaganda for den proletariske verdensrevolusjon. Men den sovjetrevisjonistiske renegatklikken har kastret den proletariske revolusjonære ånd som dette avsnitt hos Lenin preges av, og klekket ut teorien om «internasjonalt diktatur» som det «teoretiske grunnlaget» for militær intervensjon i eller militær okkupasjon av en rekke østeuropeiske land og Folkerepublikken Mongolia. Det «internasjonale diktatur» dere snakker om betyr simpelthen at andre land skäl underkaste seg de nye tsarenes styre og slaveri. Tror dere at det å slå opp uthengsskiltet «hjelp til et broderland» gir dere rett til å bruke deres militære makt til å tyrannisere et annet land, eller etter eget forgodtbefinnende sende ut deres tropper som oversvømmer et annet land? Under «forente væpnede styrker» fane gjorde dere invasjon i Tsjekkoslovakia. Hvilken forskjell er det mellom dette og invasjonen i Kina av åtte makters alliert styrker i 1900, de 14 nasjonenes væpnede intervensjon i Sovjetunionen og «16 nasjons»-aggrejsjonen som den amerikanske imperialismen organiserte mot Korea!

For det tredje av teorien om det «sosialistiske fellesskap». Bresjnev og kompani skriker opp om at «de sosialistiske statenes fellesskap er en udelelig helhet» (merknad 39) og at det «sosialistiske fellesskapets forente aksjon» (merknad 40) må forsterkes.

Jomen sa vi «sosialistisk fellesskap»! Det er intet annet enn et annet ord for et kolonirike med dere som moderstat. Forholdet mellom sanne sosialistiske land, store som små, må bygge på marxismen-leninismens grunn, på grunnlag av prinsippene for full likhet, respekt for den territoriale integritet, respekt for den statlige suverenitet og uavhengighet og ikke-innblanding i hverandres indre anliggender, og på grunnlag av den proletariske internasjonals prinsipp for gjensidig støtte og gjensidig hjelp. Men dere har trampet andre ned i støvet og gjort dem til deres underordnede og lydriker. Med «enhetlig aksjon» mener dere å samle andre lands politikk, økonomi og militære anliggender under deres kontroll. Med «udelelig» mener dere å forby andre land å rive seg løs fra deres kontroll og slaveri. Prøver dere ikke frekt å slavebinde andre lands folk?

For det fjerde av teorien om «internasjonal arbeidsfordeling». Bresjnev og kompani har i høy grad utviklet dette tøvet som Khrusjtsjov for lenge siden slo om seg med. De har ikke bare anvendt «internasjonal arbeidsfordeling» på en rekke østeuropeiske land og Folkerepublikken Mongolia som allerede nevnt, men også utvidet den til å gjelde andre land i Asia, Afrika og Latin-Amerika. De påstår at de asiatiske, afrikanske og latinamerikanske land ikke kan «trygge opprettelsen av en uavhengig nasjonaløkonomi» (merknad 41), dersom de ikke «samarbeider» med sovjetrevisjonismen. «Dette samarbeid gjør det mulig for Sovjetunionen å utnytte den internasjonale arbeidsfordelingen på en bedre måte. Vi vil bli i stand til å kjøpe av disse land stadig større mengder av deres tradisjonelle eksportvarer — bomull, ull, pelsverk og huder, rensset non-ferromalm, matolje, frukt, kaffe, kakaobønner, te og andre råvarer, og en rekke ferdigvarer.» (Merknad 42.)

Sannelig litt av en liste over «tradisjonelle eksportvarer»!

Det er synd at denne lista ikke er helt fullstendig. Til den må føyes olje, gummi, kjøtt, grønnsaker, ris, jute, sukker osv.

Slik den lille håndfull sovjetrevisjonistiske oligarker ser det, er folk i de asiatiske, afrikanske og latinamerikanske land forutbestemt til å forsyne dem med disse «tradisjonelle eksportvarer»

fra generasjon til generasjon. Hva slags «teori» er dette? Kolonialistene og imperialistene har lenge gått inn for at det er de som skal bestemme hva hvert enkelt land skal produsere i samsvar med sine naturlige forutsetninger, og de har med makt gjort asiatiske, afrikanske og latinamerikanske land til råstoffkilder og holdt dem nede i tilbakeliggenskap, slik at de kapitalistiske industriland kan drive på med den brutaleste koloniale utbytting slik det passer dem sjøl best. Sovjetrevisjonistklikken har overtatt denne kolonipolitikken fra imperialismen. Dens teori om «internasjonal arbeidsfordeling» kan sammenfattes til den «industrielle Sovjetunionen, landbruksområdene Asia, Afrika og Latin-Amerika» eller «den industrielle Sovjetunionen, hjelpeframstillingsverkstedene Asia, Afrika og Latin-Amerika».

Gjensidig og supplerende vareutveksling og gjensidig hjelp på grunnlag av likhet og gjensidig fordel mellom sanne sosialistiske land og asiatiske, afrikanske og latinamerikanske land gjennomføres med sikte på å stimulere en uavhengig nasjonaløkonomisk vekst i disse land, slik at de kan beholde initiativet i sine egne hender. Men teorien om den «intrnasjonale arbeidsfordeling» forkynnes av den lille håndfull sovjetrevisjonistiske oligarker ene og alene med sikte på å kunne drive infiltrering i, få kontroll over og utplyndre de asiatiske, afrikanske og latinamerikanske land, utvide sine egne innflytelsesafærer og legge disse land inn under den sovjetrevisjonistiske kolonialismen nye åk.

For det femte av teorien om at «det gjelder våre interesser». Bresjnev og kompani skriker opp om at «Sovjetunionen som, i egenskap av en verdensmakt, har utstrakte internasjonale forbindelser, ikke på passivt vis kan betrakte begivenheter som, selv om de territorielt sett kan foregå langt vekk, ikke desto mindre har betydning for vår sikkerhet og våre venners sikkerhet». (Merknad 43.) De erklærer hovmodig: «Sovjetflåtens skip» vil «seile . . . overalt hvor det er nødvendig av hensyn til vårt lands sikkerhetsinteresser»! (Merknad 44.)

Kan et land betrakte alle deler av verden som områder som vedrører deres interesser og legge hendene på hele jorda fordi det er en «stormakt»? Kan et land sende sine kanonbåter overalt

for å virke som en avskrekkende faktor og gjennomføre aggresjon fordi om det har «utstrakte internasjonale forbindelser»? Denne teorien om at »det gjelder våre interesser» er et typisk argument som brukes av imperialistene i forbindelse med deres globale aggresjonspolitikk. Når de gamle tsarene engasjerte seg i ekspansjon utenlands, gjorde de det under de «russiske interessenes» fane. Også de amerikanske imperialistene har fra tid til annen hylt opp om at De forente stater bærer ansvaret «ikke bare for vår egen sikkerhet, men for alle fri nasjoners sikkerhet» og at de vil «forsvare friheten overalt hvor det er nødvendig». (Merknad 45.) Hvilken slående likhet er det ikke mellom sovjetrevisjonistenes uttalelser og de gamle tsarenes og de amerikanske imperialistenes påstander!

Den sovjetrevisjonistiske renegatklikken som lenge har spilt ideologisk, teoretisk og politisk fallitt, kan ikke i det hele tatt legge fram noe anstendig; den kan bare plukke opp noe søppel etter imperialismen, pusse det litt opp og deretter framstille det som «bresjnevisme». Denne «bresjnevisme» er imperialism med en «sosialistisk» merkelapp, det er rendyrket overherredømme, åpen nykolonialisme.

VI. Sovjetrevisjonistenes drøm om et veldig imperium.

Den gang Marx for 100 år siden avslørte det tsaristiske Russlands aggresjonspolitikk, pekte han på: *«Dets metoder, dets taktikk, dets manøvrer kan skifte, men ledestjernen for dets politikk — verdensherredømmet — vil alltid være den samme»*. (Merknad 46.)

Tsjar Nikolai I ropte en gang hovmodig: «Der hvor det russiske flagg en gang er blitt heist, må det aldri fires igjen». (Merknad 47.) Gjennom flere generasjoner drømte tsarene, slik Engels sa, en skjønn drøm om å skape et veldig «slavisk imperium», som strakte seg fra Elben til Kina, fra Adriaterhavet til Nordishavet. De hadde tilmed til hensikt å utvide dette veldig imperiums grenser til India og Hawaii. For å nå dette mål er *«de like slikefulle som de er begavede»*. (Merknad 48.)

De sovjetrevisjonistiske nye tsarene har overtatt hele den ekspansjonistiske tradisjonen fra de gamle tsarene, og de merker sine ansikter med Romanov-dynastiets uutslettelige skamplett. De drømmer de samme drømmene som de gamle tsarene ikke greide å omsette i virkelighet, og de er langt ærgjerrigere enn sine forgjengere i sine aggresjonsplaner. De har gjort en rekke østeuropeiske land og Folkerepublikken Mongolia til sine kolonier og lydriker. De gjør forgjeves forsøk på å okkupere mer av kinesisk territorium og etterlikner åpenlyst de gamle tsarenes politikk overfor Kina og hevder at Kinas nordgrense «var avmerket ved den kinesiske mur». (Merknad 49.) De har strakt armene ut etter Sørøst-Asia, Midt-Østen, Afrika og tilmed Latin-Amerika og sendt sine flåtestyrker til Middelhavet, Det indiske hav, Stillehavet og Atlanterhavet i sitt forsøk på å skape et veldig sovjetrevisjonistisk imperium som spenner over Europa, Asia, Afrika og Latin-Amerika.

De gamle tsarenes «slaviske imperium» forsvant som en såpeboble for lang tid siden, og tsardømmet sjøl ble styrtet av den store Oktoberrevolusjonen som ble ledet av Lenin i 1917. De gamle tsarenes herredømme forsvant i tomme lufta. Også i dag, i den epoken da imperialismen går sitt fullstendige sammenbrudd i møte, er de nye tsarenes vanvittige forsøk på å bygge opp et større imperium som hersker over hele verden, intet annet enn en drøm.

Stalin har sagt: *Lenin kalte imperialismen for 'råtnende kapitalisme'. Hvorfor? Fordi imperialismen bærer i seg kapitalismens motsigelser til siste rest, til den ytterste grense, bak hvilken revolusjonen begynner*. (Merknad 50.)

Siden sovjetrevisjonismen har slått inn på imperialismens slagne landevei, blir den uunngåelig styrt av imperialismens lov og blir befengt med alle imperialismens innebygde motsigelser.

Kamerat Mao Tstung peker på: *«De forente stater er en papirtiger. Stol ikke på de forente stater. Et eneste støt er nok til å stikke hull på den. Også den revisjonistiske Sovjetunionen er en papirtiger»*. (Merknad 51.)

Fordi den gjennomfører rabiatt ekspansjon og aggrsjon, vil den

revisjonistiske sosialimperialismen uunngåelig oppnå det motsatte av det den venter seg, og skape forutsetningen for sitt eget fall. Sovjetrevisjonismen truer de andre land i det «sosialistiske fellesskap» som om den var deres føydalherre, men den vil aldri kunne lykkes i å forevige sitt kolonistyre over folket i disse land, og den vil heller ikke greie å avdempe sine motsetninger overfor disse land. Øst-Europa er i dag en krutt-tønne som sikkert vil springe i lufta. At de sovjetrevisjonistiske tanks trengte inn i Praha, var på ingen måte noe tegn på den sovjetrevisjonistiske sosialimperialismens styrke, det var tvert imot et tegn på at det sovjetrevisjonistiske koloniimperium tar til å bryte sammen. Den sovjetrevisjonistiske sosialimperialismens føtter stikker så dypt i den tsjekkoslovakiske hengemyra at den ikke greier å komme løs.

Med sin ekspansjon og utplyndring av Asia, Afrika og Latin-Amerika har sovjetrevisjonismen satt seg sjøl i motsetningsforhold til folket i disse områdene. Den har gapt over så mye og blitt så belastet at den nå svulmer opp over det hele, lik en som lider av vatersott. Tilmed den amerikanske imperialistiske pressen sier at «vi har oppdaget at de [russerne] gjør like stor tabbe som vi — om ikke enda større». (Merknad 52.)

Som følge av at den sovjetrevisjonistiske sosialimperialismen slutter lag med verdensimperialismen, er motsetningene mellom imperialistene blitt enda mer akutte. Sosialimperialismen og imperialismen er blitt låst fast i en vill konkurranse med sikte på å utvide sine respektive innflytelsessfærer. Striden mellom sosialimperialismen og imperialismen, som er omsluttet av ring etter ring av verdens folk, må uunngåelig framskynde hele det imperialistiske systemets undergang.

Også i dets egne land sitter den sovjetrevisjonistiske sosialimperialismens styre på en vulkan. I Stolyppin-reksjonens periode skrev Lenin at oppsvinget i den russiske arbeiderklassens kamp «*kan komme raskt, eller det kan komme langsomt*», «*men vil i ethvert tilfelle føre til en revolusjon*». (Merknad 53.) I Sovjetunionen blir i dag konflikten og antagonismen mellom den byråkratiske monopolkapitalistklassen av den nye typen på den ene siden og det slavebundne proletariatet, de arbeidende bøndene

og de revlosjonære intellektuelle på den annen side, stadig mer akutt. Klassekampen utvikler seg uavhengig av menneskets vilje og må før eller seinere føre til revolusjon.

Opprinnelig var Sovjetunionen en union av sosialistiske stater med mange nasjonaliteter. En slik union kan bare bygges opp, forankres og utvikles under sosialistiske forhold og på grunnlag av likeberettigelse og frivillig tilslutning. Stalin pekte på at Sovjetunionen *«hadde foran seg de mislykkede eksperimentene med stater med flere nasjonaliteter i borgerlige land. Det hadde foran seg eksperimentet med det gamle Østerrike-Ungarn, som endte med fiasko»*. Ikke desto mindre ville unionen av sovjetstater med flere nasjonaliteter *«helt sikkert bestå enhver og en hvilken som helst prøve»* fordi det sosialistiske system hadde fått i stand *«et virkelig broderlig samarbeid mellom folkene» innenfor systemet av en eneste føderal stat»*. (Merknad 54.) Nå har den sovjetrevisjonistiske renegatklikken styrtet det sosialistiske systemet, utøvd et borgerlig diktatur og erstattet nasjonal likeberettigelse med nasjonal undertrykkelse og den gjensidige hjelpen og broderskapet mellom nasjonalitetene med borgerskapets jungellov. Nå som det proletariske grunnlaget, det sosialistiske grunnlaget for den opprinnelige unionen er blitt forkastet, vil ikke da den kjempesvære «unionen» med mange nasjonaliteter, som styres av borgerskapet av en ny type, en dag måtte gjennomgå den samme krisen og ende med fiasko, slik det tidligere skjedde med det østerriksk-ungarske keiserriket?

På samme måte som den amerikanske imperialismen driver også den sovjetrevisjonistiske sosialimperialismen febrilsk med kjernefysisk rakett-utpressing, og søker etter en utvei fra den blindgata den er havnet i hjemme og ute gjennom militære eventyr og aggresjonskrig i stor målestokk. Men vil en krig gi imperialismen og sosialimperialismen ny levetid når de ligger i dødsrampe? Nei, tvert imot. Historien gir ugjendrivelig bevis på at en krig så langt fra at den kan frelse imperialismen fra den undergang som venter den, tvert imot vil framskynde dens utslettelse.

Formann Mao peker på: *Når det gjelder spørsmålet om verdenskrig, fins det bare to muligheter: den ene består i at krigen vil*

føre til revolusjon og den andre i at revolusjonen vil forhindre krigen».

Formann Mao sier også: *«Verdens folk, foren dere og kjemp mot aggresjonskrig som settes i verk av en hvilken som helst imperialisisme eller sosialimperialisme, og især en krig der atombomber brukes som våpen! Dersom en slik krig bryter ut, må verdens folk gjøre bruk av revolusjonær krig til å gjøre det av med aggresjonskrigen, og forberedelser til dette må treffes akkurat nå!»* (Merknad 55.)

Denne store appellen som Formann Mao sendte ut med grunnlag i den nåværende internasjonale situasjon peker ut retningen for den kamp som proletariatet og de revolusjonære folk over hele verden fører. Verdens folk må være skarpt på vakt, treffe alle forberedelser og til enhver tid stå klar til å tilføye enhver agressor, som drister seg til å utløse en krig, knusende slag!

I de seinere åra har den sovjetrevisjonistiske renegatklikken, som har arvet de gamle tsarenes gamle knep, støttet og fått i stand, halvt åpent og halvt fordekt, en ny «bevegelse for pan-slavisisme», og den publiserer den russiske «nasjonale ånds hellighet» i et fåfengt forsøk på å forgifte de sovjetiske arbeidende massenes og den yngre generasjons sinn med denne reaksjonære tankegang og formå sovjetfolket til å gjøre tjeneste som redskaper for den lille håndfull sovjetrevisjonistiske oligarkers aggresjons- og krigspolitik. Vi vil i all oppriktighet gjerne advare det sovjetiske broderfolket mot at det lar seg lure av «pan-slavisisme».

Hva er «pan-slavisisme»?

I sin avsløring av de gamle tsarene pekte Marx og Engels skarp-sindig på: *«Pan-slavisisme er en oppfinnelse av regjeringen i St. Petersburg».* (Merknad 56.) Engels sa at de gamle tsarene utnyttet denne svindelen til å treffe krigsforberedelser *«som det russiske tsarveldets og den russiske reaksjons siste nødanker».* Derfor er *«pan-slavisismen russernes og også vår verste fiende».* (Merknad 57).

I likhet med Hitlers «ariske herrefolk» er de sovjetrevisjonistiske nye tsarenes «pan-slavisisme» en overordentlig reaksjonær rasisme. Disse reaksjonære ideene kunngjør de utelukkende for å tjene den ekspansjon som den lille håndfull reaksjonære herskere av deres

«overlegne rase» foretar utenlands. For folkets brede masser betyr dette bare katastrofe.

Lenin pekte en gang på at *«undertrykkelsen av 'undertrykte folk' er et dobbeltegget sverd. Det skjærer begge veier — både mot de 'undertrykte folk' og mot det russiske folk»*. (Merknad 58.) Det er nettopp under dekke av «pan-slavinismens» tåketeppe den lille håndfull sovjetrevisjonistiske oligarker nå arbeider mot tida, både ved å planlegge aggresjonskriger og ved å forsterke sine angrep på sovjetfolket, innbefattet det russiske folk.

Interessene for proletariatet og de brede massene i Sovjetunionen er de diametralt motsatte av de sovjetrevisjonistiske nye tsarenes interesser, men er i samsvar med det revolusjonære folks interesser over hele verden. Dersom de sovjetrevisjonistiske nye tsarene går i gang med en aggresjonskrig i stor målestokk, da vil Sovjetunionens proletariat og revolusjonære folk, i samsvar med Lenins prinsipp for hvordan en skal forholde seg til imperialistiske aggresjonskriger, ganske sikkert nekte å la seg bruke som kanonføde for en urettferdig krig som settes i verk av den sovjetrevisjonistiske sosialimperialismen. De vil videreføre den sak som den store Oktoberrevolusjonens heltmodige sønner og døtre kjempet for, og vil kjempe for å styrte de nye tsarene og gjeninnføre proletariatets diktatur.

For 200 år siden hevet en russisk dikter «landevinningene» i de aggresjonskriger som tsarina Katharina den annen førte, og skrev: «Marsjer fram, og hele universet er ditt!» (Merknad 59.) Nå har de sovjetrevisjonistiske nye tsarene satt seg opp på de gamle tsarenes hest og «marsjert fram». De farer hensynsløst avsted, ute av stand til å trekke tømmene inn og glemmer fullstendig at deres forgjengere ble kastet av den samme hesten og at det var slik det endte med Romanov-dynastiets russiske keiserrike. Ganske sikkert venter det de nye tsarene ikke noen bedre ende enn den de gamle tsarene fikk. De vil ganske sikkert bli kastet av hesten og slått i stumper og stykker.

VII. Verdens folk, foren dere og kjemp for å styrte den amerikanske imperialismen, sovjetrevisjonismen og all reaksjon.

Kamerat Mao Tsetung peker på: *«Sovjetunionen var den første sosialistiske stat, Sovjetunionens Kommunistiske Parti ble skapt av Lenin. Selv om revisjonister nå har revet til seg ledelsen i partiet og staten, vil jeg råde kameratene til å holde fast ved forvisningen om at sovjetfolkets masser og partimedlemmenes, kadrenes masser er gode, at de ønsker revolusjon og at det revisjonistiske herredømme ikke vil vare lenge».* (Merknad 60.)

Det kinesiske folk nærer dype følelser for Sovjetunionens folk. Under den store Oktoberrevolusjonen, som ble ledet av Lenin, kjempet kinesiske arbeidere i Russland skulder til skulder med de russiske proletarene. De to lands folk har støttet hverandre, hjulpet hverandre og sluttet et fast vennskap i løpet av langvarige revolusjonære kamper. Den lille håndfull sovjetrevisjonistiske oligarker prøver forstokket å så splid og undergrave forholdet mellom det kinesiske folk og sovjetfolket, men de vil til slutt komme til å løfte på en stor stein bare for å slippe den på sine egne føtter.

Sovjetfolket er et stort folk med ærerike revolusjonære tradisjoner, og det er blitt opplært av Lenin og Stalin. Det vil ikke under noen omstendigheter tillate de nye tsarene å ri på ryggen sin gjennom lengre tid. Selv om de sovjetrevisjonistiske renegatene har kastet vekk Oktoberrevolusjonens frukter, er Oktoberrevolusjonens prinsipper evigvarende. Under leninismens store fane kommer folkerevolusjonens mektige støm uungåelig til å bryte gjennom det revisjonistiske styrets is, og sosialismens vår vil sikkert vende tilbake til Sovjetunionens land!

Kamerat Mao Tsetung peker på: *«Så vel i Kina som i andre land i verden vil sammenfatningsvis over 90 prosent av befolkningen til slutt støtte marxismen-leninismen. Det fins ennå mange folk i verden som ennå ikke er våknet opp, fordi de er blitt ført bak lyset av sosialdemokratene, revisjonistene, imperialistene og de reaksjonære i forskjellige land. Men på en eller annen måte*

*vil de litt etter litt våkne opp og støtte marxismen-leninismen. Marxismen-leninismens sannhet er uimotståelig. Folkets masser vil til slutt reise seg i revolusjon. Verdensrevolusjonen vil uunn-
gælig komme til å seire».* (Merknad 61.)

Ved minnehøytidelighetene i forbindelse med 100-årsdagen for den store Lenins fødsel er vi lykkelige over å kunne konstatere at den proletariske verdensrevolusjonens sak, med rettleiing i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, marsjerer fram fra seier til seier. De samme marxistisk-leninistiske kreftene vokser stadig verden over. De undertrykte nasjonenes og folkenes frigjøringskamper går kraftig fram. Alle land og folk som utsettes for aggresjon, kontroll, intervensjon eller tyranisering fra den amerikanske imperialismens og sovjetrevisjonismens side danner den bredeste enhetsfront. En ny historisk epoke av kampen mot den amerikanske imperialismen og sovjetrevisjonismen er innledet. Dødslokkene ringer for imperialismen og sosialimperialismen.

Den uovervinnelige marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning er det mektige våpen som proletariatet benytter seg av for å kjenne og endre verden, det mektige våpen som driver historien framover. Marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, integrert med de revolusjonære massenes hundrevis av millioner og med folkerevolusjonens konkrete praksis i alle land, vil sikkert og visst skape en uuttømmelig revolusjonær styrke til å knuse hele den gamle verden i småbiter!

LEVE DEN STORE MARXISMEN!

LEVE DEN STORE LENINISMEN!

LEVE DEN STORE MAO TSETUNGS TENKNING!

Merknader

1. Stalin, «Leninismens grunnlag», «Samlede Verker», kin. utg. bd. 6, s. 63.
2. Lenin, «Den proletariske revolusjons militærprogram», Samlede Verker, kin. utg. bd. 23, s. 75.
3. Mao Tsetung, «Om folkets demokratiske diktatur», «Verker i utvalg av Mao Tsetung», kin. utg. bd. 4, s. 1476 og s. 1475.
4. Formann Maos tale 17. april 1957.
5. Lenin, «Imperialismen og splittelsen innen sosialismen», «Samlede Verker», kin. utg. bd. 23, s. 117.
6. Lenin, «Staten og revolusjonen», «Verker i utvalg», kin. utg. bd. 3, s. 179.
7. Samme sted, s. 184.
8. Lenin, «Den sosialistiske revolusjon og nasjonenes selvbestemmelsesrett», «Samlede Verker», kin. utg. bd. 22, s. 138.
9. Lenin, «Den proletariske revolusjon og renegaten Kautsky», «Samlede Verker», kin. utg. bd. 28, s. 235.
10. Lenin, «Staten og revolusjonen», Verker i utvalg», kin. utg. bd. 3, s. 192.
11. Formann Maos tale på 2. plenums sesjon i det kinesiske kommunistpartis 8. sentralkomité, 15. november 1956.
12. Formann Maos taler på sentralkomitéens arbeidskonferanse i Peitaho, august 1962, og på 10. plenums sesjon i partiets 8. sentralkomité i september samme år.
13. «Rundskriv» fra sentralkomitéen i Kinas Kommunistiske Parti, 16. mai 1966.
14. Formann Maos samtale i august 1964.
15. Formann Maos samtale 11. mai 1964.
16. «SUKPs program», vedtatt på den sovjetrevisjonistiske «22. kongress».
17. Sovjetrevisjonistiske teser på 100-årsdagen for Vladimir Iljitsj Lenins fødsel.
18. Den sovjetrevisjonistiske avisen «Pravda», 5. mars 1970.
19. Lenin, «Sosialisme og krig», «Samlede Verker», kin. utg. bd. 21, s. 285.
20. Lenin, «Tale på marinens første allrussiske kongress», «Samlede Verker», kin. utg. bd. 26, s. 322.

21. Lenin, «Det revolusjonære proletariat og nasjonenes selbestemmelsesrett», «Samlede Verker», kin. utg. bd. 21, s. 392.
22. Lenin, «Oversikt over innenlandske anliggender», «Samlede Verker», kin. utg. bd. 5, s. 258.
23. «Sovjetunionens Kommunistiske Parti (bolsjevikenes) historie, kort kurs», kin. utg. Folkeforlaget, s. 471.
24. Lenin, «Den 3. internasjonales oppgaver», «Samlede Verker», kin. utg. bd. 29, s. 458.
25. Lenin, «Om storrussernes nasjonalstolthet», «Samlede Verker», kin. utg. bd. 21, s. 85.
26. Lenin, «Imperialismen som kapitalismens høyeste stadium», «Samlede Verker», kin. utg. bd. 22, s. 293.
27. Lenin, «Den krigerske militarismen og sosialdemokratiets antimilitaristiske taktikk», «Samlede Verker», kin. utg. bd. 15, s. 166.
28. Lenin, «RKP (b)s 8. kongress», «Samlede Verker», kin. utg. bd. 29, s. 168.
29. Det sovjetrevisjonistiske «Utsjitelskaja Gaset», 5. februar 1970.
30. Den sovjetrevisjonistiske forsvarsministeren A. A. Gretsjo. Se det sovjetrevisjonistiske tidsskrift «Kommunist», nr. 3, 1969.
31. Det sovjetrevisjonistiske tidsskrift «Internasjonale anliggender», nr. 11, 1968.
32. Det sovjetrevisjonistiske «Krasnaja Svesda», 14. februar 1969.
33. «Nürnbergprosessen», bd. 2.
34. «Utenriksanliggender» (amerikansk), oktober 1957.
35. P. C. Jessup, «En moderne lov om nasjonene».
36. L. I. Bresjnev's tale på den polske revisjonistiske «5. kongress», 12. november 1968.
37. K. T. Masurov's tale på «Minnemøte» på årsdagen for Oktoberrevolusjonen i Moskva, 16. november 1968.
38. Lenin, «Foreløpig utkast til teser om det nasjonale spørsmål og kolonispørsmålet», «Verker i utvalg», kin. utg. bd. 4, s. 292.
39. Den sovjetrevisjonistiske avisen «Ivestia», 2. juli 1968.
40. «Hoveddokument» fra det skumle Moskva-møtet i juni 1969.
41. L. I. Bresjnev's tale på det skumle Moskva-møtet, 7. juni 1969.
42. A. N. Kosygin's beretning på den sovjetrevisjonistiske «23. kongress», 5. april 1966.
43. A. A. Gromyko's beretning på «Møte i SSSR's høyeste sovjet», 10. juli 1969.
44. Tale av S. G. Gorsjov, øverstkommanderende for den sovjetrevisjonistiske marine, på Sovjetmarinens dag 1969.
45. Den tidligere amerikanske president Johnsons taler, 3. og 20. juni 1964.
46. Marx, «Tale på møte av polakker i London den 22. januar 1867», «Marx' og Engels' samlede verker», kin. utg. bd. 16, s. 226.

47. G. I. Nevelskoi, «Russiske marineoffiserers bedrifter i det russiske Fjerne Østen», s. 124.

48. Engels, «Det russiske tsarrikets utenrikspolitikk», «Marx' og Engels' samlede verker», kin. utg. bd. 22, s. 17.

49. «SSSRs regjeringserklæring», 13. juni 1969.

50. Stalin, «Leninismens grunnlag», «Samlede Verker», kin. utg. bd. 6, s. 65.

51. Formann Maos samtale 30. januar 1964.

52. «U.S. News and World Report», 5. januar 1970.

53. Lenin, «Demonstrasjoners begynnelse», «Samlede Verker», kin. utg. bd. 16, s. 357.

54. Stalin, «Om utkast til grunnlov for SSSR», «Leninismens problemer», kin. utg., Folkeforlaget, 1964, s. 649—50.

55. «Hils de store 1970-åra velkommen» — lederartikkel på nyttårsdagen 1970 i 'Folkets Dagblad', tidsskriftet 'Den røde fane' og 'Frigjøringshærens Dagblad', «Folkets Dagblad», 1. januar 1970.

56. Marx og Engels, «Sosialistisk demokratisk forbund og den internasjonale arbeiderassosiasjon», «Marx' og Engels' samlede verker», kin. utg., bd. 18, s. 492.

57. Engels' brev til Karl Kautsky, 7. februar 1882, «Marx og Engels om kunstenkunsten», kin. utg., Folkelitteraturforlaget, 1963, bd. 3, s. 361.

58. Lenin, «Nasjonal likeberettigelse», «Samlede Verker», kin. utg., bd. 20, s. 233.

59. G. R. Dersjavin, «Inntakelsen av Warszawa».

60. Formann Maos tale på arbeiderkonferansen (utvidet) i sentralkomiteén i Kinas Kommunistiske Parti, 30. januar 1962.

61. Samme sted.

A. W. BRØGGERS BOKTRYKKERI A/S - OSLO

ANALYSE AV SOVJETS SOSIAL-IMPERIALISME

Lenin hånte de «sosialister» som støttet sine egne lands krigs- og kolonipolitikk:

**«Sosialisme i ord, imperialismen i handling, opportu-
nismens overvokning i imperialismen.»**

Slik definerte Lenin uttrykket sosial-imperialisme.

Høsten 1968 — 44 år etter Lenins død — rullet Sovjetiske tanks inn i Tsjekkoslovakia. Bresnjev har sagt at Sovjet har rett til å okkupere ethvert øst-europeisk land som vil være sjølstendig. Sovjet-lederne har sendt over en million soldater og raketter med atombomber til grensa mot Kina.

Sovjet forsøker å vinne økonomisk og politisk makt over land i Asia, Afrika og Latin-Amerika.

USA, England, Frankrike og Vest-Tyskland forsøker å dominere land i Asia, Afrika og Latin-Amerika politisk og økonomisk. I dag gjør Sovjet-unionen det samme.

Hva har skjedd med Lenins Sovjet?

LENINISME ELLER SOSIALIMPERIALISME er en flengende avsløring av Sovjets Utvikling fra sosialisme til imperialismen. Artikkelen er laget av Kinas Kommunistiske Parti.

Mao Tsetungs sammenfatning av dagens Sovjet-system er offentliggjort her for første gang: «Sovjet-Unionen er i dag underlagt borgerskapets diktatur, et storborgerskapets diktatur, et diktatur av den tyske fascistiske typen, et diktatur av Hitler-typen.»

Uunnværlig lesning for alle som er interessert i diskusjonen om utviklinga i Sovjet og Sosial-imperialismen.